

[Munch-Petersen.]

esser, kan ikke opretholdes i det lange Løb ved Hjælp af Terroren. Terror kan maaske føre til, at den revolutionære Bevægelse slaas tilbage gennem en Periode, men den Harme, der ophober sig imod en saadan Terror, maa efterhaanden blive saa voldsom, at det lykkes at gennembyrde denne Terror og at rejse Befolkningen paa Trods af denne Terror fra et døende reaktionært Samfunds Side.

Derimod anser vi det for berettiget, at et nyt Samfund, der repræsenterer den store Befolknings Interesser, og som opbygger et nyt Samfundssystem, anvender de nødvendige Metoder for at værne dette nye Samfund imod døende Rester af en gammel Overklasse og mod dem, der repræsenterer denne gamle Overklasses Interesser. Ogsaa de historiske Erfaringer viser, at man efter Revolutioner i forskellige Lande har gennemført en vis Revolutionens Terror, der naturligvis har vakt en voldsom Harme blandt Reaktionen Tilhængere, men som de, der har været Tilhængere af det Fremskridt, vedkommende Revolution repræsenterede, har anset for nødvendig og rigtig.

Der er ogsaa det at sige om den Terror, som man anvender efter en Revolution, naar man opbygger et nyt Samfundssystem til Fordel for den store Befolkning, og som kun er rettet mod et lille Mindretal af Befolkningen, de døende Rester af en Klasse, der har overlevet sig selv og kun har skabt Nød og Elendighed dér, hvor den havde Magten, at den kan give de Resultater, man tilsigter: virkelig slaa disse sidste Rester ned, tvinge dem til at gaa ind i et samfundsnyttigt Arbejde sammen med den øvrige Befolkning til Opbygning af det nye Samfund, eller udrydde dem, som paa ingen Maade vil gaa ind under dette Samfundssystem. Derfor er den baade nyttebringende, retfærdig og rigtig til Varetagelse af den store Befolknings Interesser.

Dette gælder den politiske Terror og de deraf følgende Dødsstraffe, som i visse Situationer anvendes af alle herskende Klasser. Den anvendes fuldkommen med Urette og uden noget virkeligt Resultat i det lange Løb fra den nu herskende Klasses Side i det kapitalistiske System, men med Resultat og med Rette fra den store arbejdende Befolknings Side, naar det drejer sig om at opbygge et nyt socialistisk Samfundssystem og udrydde de sidste Rester af det gamle System.

Et andet Spørgsmaal er Dødsstraffens Anvendelse over for almindelige Forbrydelser, og det er jo det, der her er stillet

Forslag om at genindføre. Selv om man vel ogsaa fra konservativ Side har visse andre Tanker, er det i hvert Fald det, man har motiveret Lovforslaget med. Der er intet som helst Grundlag for de Paastande, man fremsætter om, at denne Dødsstraf skulde virke saa afskrækkende paa de grove Forbrydere, at den skulde hindre dem i at begaa Forbrydelser. Det er allerede ved Behandlingen af et noget lignende Spørgsmaal blevet fremhævet, at det jo ikke er saaledes, at Forbryderen altid regner med, at han skal blive straffet for sin Forbrydelse. Tværtimod, i de fleste Tilfælde haaber han jo paa, at Forbrydelsen ikke skal blive opdaget. Forbrydelsen sker ofte i en unormal Stemning eller i beruset Tilstand, og i en saadan Tilstand regner man jo overhovedet ikke med Følgerne af sine Handlinger.

Der findes betydeligt bedre præventive Midler mod Forbrydelserne end det, som visse konservative ærede Medlemmer her foreslaar. Det vigtigste præventive Mittel er at skabe saadanne Samfundsforhold, at Forbrydernes Antal vil falde kolossalt; nemlig saadanne Samfundsforhold, at store Dele af Befolkningen ikke drives ud i Nød og Elendighed, hvorved visse Dele af den maaske degenererer, fordi de maa vokse op under saadanne elendige Forhold. — Ogsaa Kampen mod Alkoholen er allerede nævnt. Alkoholen er Aarsag til en hel Række Forbrydelser. Herved bliver Spørgsmaalet nøje forbundet med Kampen mod selve det kapitalistiske Samfundssystem, som ud fra visse specielle Interesser netop oprettholder disse Aarsager til Forbrydelserne.

Drejer det sig endelig om abnorme Individer, kan der naturligvis være Tilfælde, hvor man er nødt til at holde disse Individer indespærret, saa de ikke kan komme til at skade deres Medmennesker. Men i Regelen vil det være muligt at opdrage Forbrydere til ikke mere at begaa Forbrydelser. En saadan Opdragelse finder imidlertid aldeles ikke Sted under det nuværende Straffesystem i Danmark og er vel heller ikke tilsigtet.

Der er med Rette engang givet den Definition af et Forbedringshus, at det er et Sted, hvor det er umuligt at forbedres. Selv om man ikke har denne Straffebetegnelse mere, er Systemet alligevel det samme. Fængselet er et Sted, hvor man ved forskellige Tvangsforanstaltninger i Virkeligheden skaber en vis Reaktion hos de Fanger, der indespærres her, og aldeles ikke opdrager dem til at blive Borgere, der under nogenlunde frie Forhold kan gaa ind i et Arbejde i Samfundet, men tværtimod netop ved alle